

CĂLIN PINTEA

Flori de dor

Lebăda Neagră

Iași, 2025

Prefață

Multe lucruri sunt nelalocul lor când e vorba de Călin Pinte. Asta nu înseamnă că ar fi rele, nefirești sau deranjante. Sunt pur și simplu neobișnuite pentru marea majoritate a oamenilor obișnuiți cu clișeele de zi cu zi, cu obiceiurile „împământenite” sau cu grija pentru „ce-o să zică lumea?”.

Cred că sunt persoana îndrituită să vorbesc despre el din mai multe motive peste care nu putem trece prea lesne pentru că acoperă totuși o întreagă viață de om. În primul rând pentru că suntem prieteni de 45 de ani și ne-am petrecut copilăria împreună jucând fotbal în Piața Teatrului din Târgu Mureș. Am urmat același liceu, pentru ca apoi viața să ne despartă vreme de aproape două decenii. Regăsirea a fost simplă și funia prieteniei s-a reîmpletit de parcă timpul nu trecuse peste noi, ci doar băgase în poză, parcă peste noapte, familiile fiecăruia. Așa că dintr-o funie simplă și viguroasă prietenia noastră s-a ramificat într-o adevărată plasă la care își aduc contribuția soțiile și copiii noștri.

Prin plasa asta privesc către el și văd cum și-a trăit mai multe vieți într-una singură. A făcut nu o casă, ci mai multe. A plantat mai mult de un copac și nu s-a oprit la un copil. A făcut mai multe afaceri, iar antreprenoriatul său i-a permis să fie liber și să viziteze o lume care nu este suficient de mare ca să-i astâmpere curiozitatea și setea de povești.

Singurul lucru la care s-a oprit a fost iubirea față de o singură femeie, cea care l-a însoțit de-a lungul întregii sale vieți.

Odată îndestulat cu obiectivele enunțate de „înțelepciunea strămoșească”, în loc să se oprească, el s-a apucat de o grămadă de chestii la care nu există răspuns atunci când cei din jur îți adresează întrebarea ce face parte din ADN-ul mioritic: „La ce-ți folosește asta?!”.

Într-adevăr, la ce-i folosește să meargă pe Athos o dată la două luni cu ajutoare pentru călugării de pe Sfântul Munte? Cu alimente, materiale de construcții sau pur și simplu muncind cu brațele ca un salahor de rând. Ce are de câștigat când își petrece săptămâni la rând restaurând cărți vechi sau reorganizând bibliotecile din schiturile românești?

Pentru ce-și pierde timpul organizând conferințe duhovnicești unde adună sute de persoane ce vin să soarbă din înțelepciunea figurilor luminoase ale slujitorilor Domnului și a oamenilor cu har care păstoresc comunități importante din peisajul credinței ortodoxe românești?

Pentru ce se agită ducând fiorul culturii în locuri în care ea nu ajunge niciodată? În orfelinate, așezăminte sociale și biserici aflate la mulți kilometri de prima șosea asfaltată.

Dar mai ales, la ce-i folosește, Doamne, iartă-mă, scrisul ăsta pe hârtie? În lumea de astăzi, oamenii adevărați combat vârtos, strașnic și plini de certitudini pe Facebook, Tik Tok sau alte dintr-alea în care stuchitul și sudalma țin loc de argument, obrazul gros se ține cu tupeu, iar greșelile de ortografie și logică dau adunarea „poporului” care ține adevărul bine strâns în pumn.

Cred că ne-am înțeles acum cu toții că există o serie de lucruri care nu sunt în regulă cu autorul textelor care compun această carte, așa că putem trece mai departe.

De data asta, în calitatea mea multiplă de prieten, scriitor și editor al acestei cărți, îmi revine plăcuta și complicata misiune de a pleda în fața dumneavoastră, a Cititorilor, motivele pentru care ați putea dedica câteva ore din viața acestei cărți luminoase.

Știu că nu e ușor! „Orice carte citită înseamnă un grătar pierdut!” este deja o axiomă în societatea de astăzi, conform filozofului decapotabil-manelist Jador. Iar cu enunțurile lălaite pe Taraf TV, nu te joci...

Dar, totuși, cred că mai suntem câțiva care credem că destinul cărții nu se sfârșește în timpul vieții noastre, așa că vă invit să parcurgeți această carte care reușește să surprindă prin complexitatea trăirilor induse și a temelor abordate. Găsim în aceste pagini povești care urcă și coboară pe cinci octave, așa cum se spunea cândva despre vocea lui Freddie Mercury.

Și dacă tot l-am pomenit pe Freddie, pot să vă dezvălui că există un capitol în această carte în care vom afla trei povești splendide despre patru monștri sacri din istoria muzicii occidentale: Guns N' Roses, Janis Joplin și, *last but not least*, Freddie & Montserrat Caballé! În ce măsură o plimbare pe Rambla din Barcelona, cu degetul arătător fixat în cartea lui Umberto Eco – *Numele trandafirului*, un veteran al războiului din Vietnam cu ambele picioare retezate, ce corespundează cu *The Pearl of Port Arthur*, sau prietenia dintre cea mai mare voce a timpului din operă și Vocea – *The Voice*, cum era numit solistul formației Queen,

pot constitui puncte de plecare în poveștile lui Călin, o să aflați doar dacă veți avea inspirația să intrați în rezonanță cu autorul.

Noica, Leonardo da Vinci, Michelangelo Buonarroti, Virgil Gheorghiu (apropo, câți români știu că acesta a fost cel mai bine vândut și tradus scriitor român din întreaga lume?!), părintele Ghelasie de la Mănăstirea Frăsinei, echipa de fotbal din Liverpool sau Părintele Steinhardt nu au niciun motiv să fie vecini între copertele unei cărți, dar cine îl poate opri pe Călin când își turează *motoarele* imaginației sale incompreensibile?!

Se spune că poți vorbi relativ inteligibil dacă știi 300-400 de cuvinte dintr-o limbă. Uneori un articol dintr-un ziar poate depăși acest număr, dar asta se întâmplă foarte rar. De aceea, ce face autorul în textele sale este un dezmăț absolut. Nu cred că am văzut prea des în experiențele mele de cititor un scriitor care să utilizeze un vocabular atât de extins.

Poate că pentru cititorii profesioniști dialogurile personajelor lui Călin nu sunt credibile întrucât sunt prea perfecte, prea elevate. În capcana asta am căzut și eu până mi-am dat seama că toată această socoteală nu are nicio importanță! Călin Pinte nu scrie pentru noi, nu vrea să fie credibil și nu vrea să ne cânte în strună! El are lumea lui și are standardele sale de la care nu abdică. E o lume frumoasă, instruită și plină de sensibilitate. Noi suntem musafirii ei și trebuie să o acceptăm ca atare!

Și pentru ca această carte să fie completă există și un capitol *aparte* (un cuvânt iubit de autor), în care eleganța exprimării face loc unui umor crâncen, birjăresc, caustic și

șfichiuitor. Cred că acel capitol dă măsura complexității statutului său de scriitor. Pentru că umorul este cheia de boltă a unui scriitor!

Indiferent de spoiala instrucției, de greutatea socială sau de numărul de diplome dobândite, există un test de turne-sol al inteligenței care nu poate fi înșelat: Umorul! Și dacă vrem să dezvoltăm subiectul și să facem clasificări, trebuie să amintim că autoironia este un examen greu de trecut de orice personalitate care de la distanță impresionează. Iar Călin Pintea îl trece cu brio!

În capitolul „Stamine și spini” avem trei povestiri în care autorul ne bagă cu picioarele în apă rece tocmai ca să nu uităm pe ce lume trăim și de ce expresia lui Tudor Arghezi adresată lui Zaharia Stancu – „Una vorbim, alta fumăm” –, pe când acesta înfiera capitalismul sudând țigările Kent, a avut un asemenea succes încât s-a transformat de-a lungul anilor în proverb. În aceste pagini, autorul se răcorește și ne poartă prin fața unei adevărate gazete de perete în care ne sunt expuse diferite tipologii de mârlandi cu vorbă lungă, melteni sfătoși și politicieni mărunți, mizeri, dar cu apucături imperiale, pe care îi descrie cu sarcasm, cu o ironie condescendentă și cu un picuț de înțelegere pentru statutul lor intelectual. Din păcate, deseori aceasta este lumea în care trăim.

Finalul însă ne aduce din nou înapoi într-o lume în care oamenii visează, iubesc, creează și îi iartă, în cel mai pur spirit creștinesc, pe aceia care le-au greșit. Chiar dacă lumea aceasta imaginată de autor nu se suprapune mereu peste realitățile cotidiene, putem spune că nu există nicio contradicție în termeni, deoarece generozitatea, talentul și iubirea

Călin Pinte

practicate cu osârdie schimbă încet – aproape insesizabil, dar schimbă – lumea din jurul său, făcând-o mai bună și mai frumoasă.

Iar asta este lumea lui Călin Pinte! O lume în care putem avea acces doar citindu-i poveștile.

Adrian Christescu